

Με αφορμή τη συμπλήρωση 70 χρόνων από το άνοιγμα του στρατοπέδου εξορίστων της Μακρονήσου, την Άνοιξη του 1947, το Μ-Λ ΚΚΕ, οργανώνει επίσκεψη στο μαρτυρικό νησί, στις 21 Μάη, με σκοπό να αποτίσει φόρο τιμής στους λαϊκούς αγωνιστές που πάλεψαν για τα μεγάλα ιδανικά του σοσιαλισμού.

Το πρόγραμμα προβλέπει αναχώρηση με πούλμαν από το Μουσείο (Πατησίων) στις 9:00 π.μ., άφιξη στο Λαύριο στις 10:00 και από κει στη Μακρόνησο. Η περιήγηση στο νησί θα διαρκέσει γύρω στις τρεις ώρες, η δε επιστροφή στην Αθήνα θα γίνει στις 15:00-16:00 μ.μ.

Η συμμετοχή είναι 15 ευρώ το άτομο.

Δηλώστε συμμετοχή μέχρι 10 Μάη στα τηλέφωνα 6945892700 (Χρήστος Κάτσικας), 6973778161 (Σήφης Σταυρίδης) και 6974438720 (Αγγελική Φατούρου)

Το 1947, μετά από εργασίες διαμόρφωσης στο δυτικό τμήμα του νησιού (σχετικά ηπιότερη κλίση εδάφους), που χρηματοδοτήθηκαν από το σχέδιο Μάρσαλ, το μεταβαρκιζιανό κράτος ιδρύει το ελληνικό Νταχάου, πάνω στη Μακρόνησο. Η λειτουργία του στρατοπέδου στη Μακρόνησο θα κρατήσει έως και το 1961.

Ένας από τους υμνητές της Μακρονήσου, ο Έντουαρντ Χάουελ, γράφει για την επιλογή του νησιού: «Ο Μπαϊρακτάρης ηρεύνησε την Ελλάδα προς εύρεσιν καταλλήλου νήσου. Τελικώς επροτίμησεν την Μακρόνησον, μίαν νήσον άγονον, ακατοίκητον και άνυδρον».

Κατάλληλος Νήσος... «Όποιος δεν πέρασε από τη Μακρόνησο, δεν μπορεί να φανταστεί τη σατανική συμμαχία των δημίων με τη φύση του νησιού. Η όστρια, ο γρέγος και ο σιρόκος λυσομανούν πάνω σε τούτο το βράχο. Γκρεμίζουν τα αντίσκηνα, σηκώνουν το χώμα ψηλά σχηματίζοντας ένα γκρίζο σύννεφο και το χαλίκι εκσφενδονίζεται ορμητικά και μαστιγώνει όποιον βρει στο δρόμο του». Γράφει η Αφροδίτη Μαυροειδή Παντελέσκου, για να συμπληρώσει παρακάτω: «Το καλοκαίρι είναι αβάσταχτο στο Μακρονήσι. Οι μαύροι βράχοι πυρώνουν, τ' αντίσκηνα βγάζουν φλόγες, η γη καίει σαν πυρωμένο σίδηρο και δεν υπάρχει ίσκιος πουθενά. Ούτε ένα δέντρο για να ρίξει τη δροσιά του, ευεργετική και παρήγορη. Ούτε νερό να δροσίσουμε τα μέτωπά μας. Τα «καφόνια» μας απόκαμαν...».

Η σημασία της Μακρονήσου για το λαό και τους προοδευτικούς ανθρώπους, ήταν στην εποχή της αλλά είναι και σήμερα, τεράστια.

Το μήνυμα που έδινε στα 1950 η Μακρόνησος δεν ήταν η υποταγή μπροστά στη βία, ήταν η αντίσταση. Η μεγάλη επιχείρηση που ανέλαβε ο μοναρχοφασιστικός στρατός στα τέλη του 1949, αμέσως μετά τη «νίκη» του στο Γράμμο - Βίτσι, για να σπάσει τους πολιτικούς εξόριστους της Μακρονήσου, απέτυχε. 150 αγωνιστές στο «σύρμα» του Α'ΕΤΟ, 812 αγωνιστές στο «σύρμα» του Β'ΕΤΟ (τον περιβόητο «7ο λόχο»), 150 αγωνιστές - ανάπηροι, γέροι, βαριά χτυπημένοι στον Άη Γιώργη του 4ου τάγματος, ήταν τα πρώτα νούμερα της ανυπόταχτης στάσης των λαϊκών αγωνιστών μπροστά στη μοναρχοφασιστική βία. Για να προστεθούν σ' αυτούς, πολύ γρήγορα, 2.000 «ανακλησίες», που πέταξαν στα μούτρα της αμερικανοκρατίας και της υποτέλειας το ΟΧΙ. Η Μακρόνησος δεν έπεσε. Ούτε η συντριπτική πλειοψηφία των «αναμορφωμένων» μετατράπηκε σε «εθνικόφρονες πολίτες», με αντικομμουνιστική ιδεολογία - ταυτότητα. Ο λαός γνώριζε καλά πως οι ήρωες ήταν στη μεριά των ανυποχώρητων και τους θαύμαζε.

Η Αντίσταση της εξαιρετικής αυτής γενιάς, στο Μακρονήσι, είναι η δίδυμη αδελφή της Εθνικής Αντίστασης του ΕΑΜ- ΕΛΑΣ-ΕΠΟΝ, στη διάρκεια της Κατοχής, ενάντια στο χιτλεροφασισμό. Συνδέονται με τον ίδιο αιμάτινο λώρο. Είναι μια Αντίσταση που δίκαια απόκτησε εθνική και παγκόσμια εμβέλεια.

...«γιατί η τιμή είναι πιο ακριβή από τη ζωή!»*

*Είναι τα τελευταία λόγια του Μακρονησιώτη Δήμου, προς τον δεσμοφύλακα που τον οδηγούσε προς το εκτελεστικό απόσπασμα, ρωτώντας τον γιατί δε λυπάται τη ζωή του, υπογράφοντας δήλωση μετανοίας.

Η Μακρόνησος και το ανυπόταχτο μήνυμά της ακουμπάει στο σήμερα. Δείχνει την αξία της προσωπικής αντίστασης και στάσης ζωής, ακόμα και στις πιο μαύρες στιγμές, μιας ιστορικής περιόδου, που φαινομενικά είναι αξεπέραστες και μη αναστρέψιμες. Αυτήν τη στάση ζωής αναγνώρισε σαν τιμητική και την έβαλε σε ξεχωριστή θέση στην καρδιά του ο λαός μας. Φωτίζει τη σημασία και την αξία του ηρωισμού σε συνθήκες που απαιτείται η υπέρβαση και το πέρασμα πάνω από το φόβο και το θάνατο. Αποδεικνύει ότι κανένας αγώνας για τη Λευτεριά, τη Δημοκρατία και την Εθνική Ανεξαρτησία, δεν είναι αναποτελεσματικός. Διατρανώνει το μήνυμα πως στους αγώνες αυτούς, μπροστάρης και οδηγητής είναι οι κομμουνιστές.